

Pomoc obětem trestných činů je problematika, se kterou se Česká republika zabývá relativně krátkou dobu. Po řadu let bylo téma obětí trestných činů velmi zanedbáváno, nebyla mu věnována téměř žádná pozornost a oběti tak byly odsunuty na okraj zájmu všech složek, které s oběťmi spolupracují. Hlavní zájem byl věnován pachateli trestného činu, kdy se kladl důraz nejen na to, aby bylo pachateli zajištěno široké spektrum práv, ale také na to, aby všechna jeho práva byla pečlivě dodržována. Důraz kladený na dodržování práv pachatele je jistě pochopitelný vzhledem ke zkušenostem, které měla Česká republika v mnoha minulých desetiletích. Na stranu druhou však bylo zcela pozapomněno na práva oběti. Ta nejen, že nebyla obětem explicitně přiznána v právních normách, ale často je zcela zapomínáno na potřeby obětí během celého vyšetřování a projednávání případu, někdy se dokonce zapomíná i na zcela běžná pravidla komunikace a lidské slušnosti, která při kontaktu s obětí hrají nezanedbatelnou roli.

Na počátku 90. let dochází k vytvoření BKB a dalších iniciativ, které čím dál častěji a důrazněji upozorňují na fakt, že zatímco pachatelům trestných činů, jejich převýchově a obecně péči o ně je věnována velká pozornost, jak ze strany orgánů činných v trestním řízení, tak také ze strany sociálních pracovníků, obětem je věnována pozornost minimální. Přitom v každém právním státě musí platit, že stát se obětí trestného činu není hanba či chyba oběti, ale jedná se o selhání státu řízeného zákonem, který nedokáže své obyvatele efektivně ochránit. Pokud tedy stát takto zásadně selže je nutné, aby se dokázal o oběť alespoň postarat po spáchání trestného činu a neignoroval její potřeby.